

Vietnam – fra drage til tiger

© 1996-99 Peter Frederiksen og Forlaget Systime ^/s

Mekanisk, fotografisk, elektronisk eller anden gengivelse eller mangfoldiggørelse af denne bog eller dele heraf er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Redaktion: Knud Ryg Olsen

Omslag og layout: Lisbeth Lüdemann og Knud Ryg Olsen.

Kort: Flemming Nørgaard

Forsidefoto: Vietnamkrigen, 1965. © Polfoto/Pana

Sat med Adobe Garamond 10,5/12,5

Trykt hos Narayana Press, Gylling

Printed in Denmark 1999

ISBN 87-7783-515-8

1. udgave, 4. oplag

1. oplag 1996

Forlaget Systime ^/s

Skt. Pauls Gade 25

DK-8000 Århus C

Tlf.: 86 18 14 00

Fax: 86 18 14 05

www.systime.dk

e-mail: systime@systime.dk

Medlem af:

SOFTWARE PUBLISHERS ASSOCIATION

AMERIKANSKE SOLDATER I KRIG

TEKST 27

Brev fra Vietnam:
Daniel Bailey, 1966

Daniel Bailey afsløjede sin værnepligt i Vietnam fra maj 1966 til juni 1967. Det følgende brev skrev han til sin mor den 6. september 1966.

Tirsdag, d. 6. september 1966

Kære mor

(...) Du vil sikkert komme til at høre om os igen. I går havde min deling seks sårede og en dræbt. Vi var ude i en ildkamp, som varede i ni timer. Vi dræbte en masse VC'er på den operation vi er på nu, men vi har også haft en masse dræbte.

Jeg skrev til Sue og bad hende om at give min ring tilbage til dig. Det er stadig en god ring, selvom den ikke virker alt for godt. Jeg kan altid give den til et andet kvaj, jeg mener pige.

Nå, men mor, jeg har ikke så meget tid, og jeg ville bare have, at du skulle vide, at jeg har det godt.

Når du går i kirke, vil jeg gerne have dig til at give alle folk denne adresse, og bede dem om at sende alt, hvad de kan, såsom gammelt tøj og den slags.

Jeg gik ned til et børnehjem forleden dag, og de små børn dér er ynkværdige. De sover på det bare gulv, og får næsten ingenting at spise.

Grunden til at jeg vil have dig til at bede alle om at hjælpe dem, er at jeg føler at jeg måske har dræbt nogen af deres forældre, og det får mig til at føle mig elendigt tilpas at de skal leve videre uden at have noget. Adresse: Mang-Lang børnehjem, Le-Loi Street, Tuy Hoa, Vietnam.

Kærlig hilsen, din søn
Dan

TEKST 28

Brev fra Vietnam:
Robert C. Wilson, 1967

Robert C. Wilson ankom til Vietnam i maj 1967, og skrev det følgende brev hjem til sin far to måneder efter sin ankomst. Den 8. januar 1968 blev Robert C. Wilson dræbt – 21 år gammel.

d. 6. juli, 1967

Kære far

Jeg har en barsk historie at fortælle dig denne gang. I går tog min deling plus en maskingeværsskytte, en raketskytte og en mand fra flådekorpsset (samaritter) på patrulje i et virkelig slemt område. Vi manglede mandskab, så vi var kun 10. Jeg har ikke båret radioen de sidste to uger, men i går gjorde jeg, fordi ham der plejer at gøre det (han kom hertil for bare to uger siden) skulle på mineskole i Danang. Det, at jeg havde den tingest på ryggen, var med til at redde mit skind.

VC udløste 10 miner, som var spredt ud over stien under os. Da de alle gik af på een gang, blev hver eneste i patruljen ramt. Et stort stykke metal ramte mig i maven, men det gav mig bare en pænt stor bule, og et par skrammer og blå mærker. Mit bælte blev revet i stykker, men jeg var OK. Jeg gik ind på forbindepladsen for at tale med en læge, som sagde, at alt var i orden. Jeg får et "Purple Heart" for det. Jeg har det godt nu og er tilbage i felten.

Korpsmanden, som var bagved mig, blev dræbt på stedet. Patruljeføreren, lige foran mig, mister begge sine ben fra knæene og ned. En mistede et øje og får et par virkeligt grimme ar i ansigtet, plus en smadret hånd. Manden bagved ham brækkede benet tre steder og blev ramt af granatsplinter et par andre steder. Min kammerat Mike brækkede sit venstre ben, og fik sin

røv og ryggen temmelig grundigt ødelagt. De andre fire gutter og jeg selv måtte tage os af de sårede, mens vi samtidig kæmpede mod de gule sataner; de kastede granater efter os samtidig med, at de skød med automatiske rifler. Det var et helvede, far!! Jeg har aldrig været så helvedes bange i mit liv. Jeg måtte tilkalde hjælp og en sygetransporthelikopter, mens jeg prøvede at ordne min riffel, som gik i baglås for mig efter, at jeg kun havde affyret 60 skud. Hjælpen nåede frem til os i løbet af en halv time, men det føltes som timer.

Min kammerat Harry tog af sted med sin deling i en fart, og udslettede hele den forbandede landsby. De skævojede VC røvhuller kunne deres kram. Det var lige før, de fik ram på os alle sammen. De vil indstille os til medaljer. Det bliver anden gang for mig. Jeg er ligeglad. Jeg er bare glad for, at jeg kom ud af det helskindet. Jeg håber ikke, at dette brev ryster dig alt for meget, men jeg sagde jo til dig, at jeg ville fortælle dig alt, hvad der sker herovre.

Jeg er sund og rask, og jeg ville gerne have, at du kendte hele historien, hvis du skulle få et telegram om mit "Purple Heart". De sender normalt ikke et telegram uden at såret har trukket blod. Det gjorde mit ikke. Fortæl kun mor, hvad du synes, hun bør vide.

Farvel for denne gang. Kærlig hilsen Bob

P.S. (De små skiderikker kan ikke få ram på mig)

Joseph E. Sintoni
* 1945
† 1968

TEKST 29

Efterladt brev fra Joseph E. Sintoni, 1968

Joseph E. Sintoni var 22 år da han den 1. januar 1968 begyndte ét års værnepligt i Vietnam. Beretningen som her følger er et afskedsbrev til hans kæreste, der skulle åbnes i tilfælde af, at han omkom i Vietnam. Joseph E. Sintoni blev dræbt den 27. marts 1968.

Kære Angela

Dette er langt det sværeste brev, jeg nogensinde kommer til at skrive. Det, der gør det så svært, er, at du vil komme til at læse det i den ulykkelige anledning af min død. Du har allerede hørt om min død; jeg håber, du fik nyheden på en nænsom måde. Herregud, Angie, jeg havde ikke lyst til at dø. Jeg havde så meget at leve for. Du var min vigtigste grund til at leve. Du er en juvel, en skat, en kvinde hvis attributter attrå af enhver mand.

Du skulle være min hustru. Jeg takker Gud for, at han gav mig de få lykkelige år sammen med dig. Vor fremtid var usikker, men jeg var fuld af fortrøstning. Nej, jeg ønskede ikke at dø, men døden var en del af mit arbejde.

Jeg beder dig om ikke at hade krigen, fordi den har taget mig. Jeg er glad for og stolt over, at jeg er blevet fundet værdig til den opgave at forsvare Amerika.

Vietnam er ikke en fjern afkrog af verden. Det er ligesom Sagamore, Brooklyn, Honolulu eller et hvert andet sted i verden, hvor der er amerikanere.

Vietnam er en styrkeprøve for den amerikanske ånd. Jeg håber, at jeg i det små har bidraget til at klare den styrkeprøve.

Pressen, fjernsynsskærmen, ugebladene er fyldt med billeder af unge mænd, der brænder deres indkaldelsespapirer for at demonstrere deres mod. Det, de afviser, er den ældgamle lov, som siger, at en mand må kæmpe for at beskytte sit eget folk og sit eget land.

Kræver det mod at udfordre myndighederne

og brænde indkaldelsespapirerne? Spørg mændene i Dak To, Con Tien eller højde 875, de vil fortælle dig, hvor meget mod det kræver.

De fleste mennesker tænker heller aldrig særligt meget over blodomløbet eller det at trække vejret undtagen når disse funktioner bliver undersøgt af en læge. Frihed er ligesom åndedrættet og blodomløbet en del af vores eksistens. Hvorfor tager folk deres frihed som en selvfølge. Hvorfor kan de ikke støtte de mænd, som forsøger at beskytte deres livsblod – nemlig frihed?

Patriotisme er mere end at kæmpe eller dø for ens land. Det er at deltage i dets udvikling, dets fremskridt og dets styringsprocesser. Det er at dele omkostningerne ved den frihed, som blev testamenteret til os, og som aldrig helt er blevet betalt. Ikke at bortøde, ikke at udbytte, men at bevare og forøge til gavn for de som kommer efter os.

Ganske som en mand står sammen med sin familie, hvadenten det er rigtigt eller forkert, således vil en patriot have samme ståsted, som Stephen Decatur havde, da han med disse ord udbragte en skål: "Gid vort land altid må være retfærdigt i sin omgang med fremmede lande, men dog altid vil være vort land, hvadenten det har ret eller uret."

Vi må udføre det arbejde Gud har skikket os til. Det er op til alle amerikanere at kæmpe for den frihed, vi har så kær. Vi må lære de unge om den måde, man gør tingene på i disse storslåede forenede stater. Vi må ikke lade dem tage friheden for givet.

Jeg ønsker at du skal fortsætte med at leve et intenst, rigt og frugtbart liv. Jeg ønsker at du skal dele din kærlighed med nogen. Du må gerne træffe en anden mand og stifte familie. Vil du ikke nok opdrage dine børn til at være stolte amerikanere. Du skal ikke bekymre dig om mig, min ven. Gud må have et særligt sted til soldater.

Jeg er død på den måde, jeg altid har håbet på, mens jeg beskyttede hvad der er mit hjerte

kært. Vi mødes engang i fremtiden. Det gør vi. Jeg vil vente på den dag.

Jeg vil holde vagt over dig Angie, og hvis der er muligt hjælpe dig på en eller anden måde, det vil jeg.

Lad det være dig en trøst at vide, at du fyldte mit korte liv med mere lykke end de fleste oplever i løbet af et helt liv.

Og så det uomgængelige her til sidst: Jeg elsker dig af hele mit hjerte, og min kærlighed til dig vil leve i evighed.

Din Joey

[Redacted signature and address block]